

Boos bloed

Colofon

ISBN: 978 94 6365 361 9

1e druk 2021

© 2021, Els Leushuis

Exemplaren zijn te bestellen via de boekhandel
of rechtstreeks bij de uitgeverij:

Uitgeverij Elikser

Ossekop 4

8911 LE Leeuwarden

www.elikser.nl

Vormgeving binnenwerk en omslag: Evelien Veenstra

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op wat voor wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur en de uitgeverij.

This book may not be reproduced by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from the author and the publisher.

Boos bloed

Els Leushuis

Donderdag 20.00 uur

Het is nu van levensbelang dat mijn woorden indruk maken.

‘Ik ben in gevaar. Zal alles verliezen en als ik alles verlies, dan heb jij ook niets meer. Maar als je doet wat ik nu zeg, dan kunnen we alleen maar winnen.’

Mijn stem klinkt vast en de toon is doordringend. Ik duld nu geen tegenspraak.

‘Als je precies doet wat ik zeg en mijn plan tot in ieder detail opvolgt, dan redden wij onszelf. Ik weet heel zeker dat ik mij nu in gevaar bevind. Thomas is een nietsontziende narcist. Gevaarlijk en heel intelligent. Hij zet tegen iedere prijs zijn zin door. Het maakt hem niet uit wat het kost. Als ik tegen hem inga, dan onderteken ik mijn eigen doodvonnis.’

‘Denk eraan, ik vertrouw op jou. Jij en ik. Jij bent alles voor mij en ik ben alles voor jou. Je mag mij nooit in de steek laten! Nooit.’

We nemen afscheid met een innige omhelzing, al voel ik onbewust een lichte weerstand.

‘De komende drie maanden zullen we geen enkel contact hebben! Te gevaarlijk! Denk eraan. Het maakt niet uit wat er gebeurt. Er bestaat geen enkele reden die goed genoeg is. Jij wacht op mij. Ik ben degene die iets van zich laat horen. Iedere actie van jouw kant brengt mij alleen maar in gevaar. Jij zwijgt.’

1.

Vrijdag 09.00 uur

Mijn auto staat keurig op zijn plaats in de garage geparkeerd, naast de Jaguar van Thomas. Ik strijk even liefdevol over de glimmende donkerblauwe lak van zijn auto. Een klein moment van zwakte. Ooit waren er ook goede tijden met hem. Ik open de deur van mijn witte Range. Er is nu geen weg meer terug. Alles is tot in ieder detail voorbereid. Met zorg heb ik vanmorgen mijn kleding gekozen. Een sportieve designeroutfit waarvoor ik ooit een klein vermogen heb uitgegeven. Eenvoudige beige broek met een bijpassende trui waarin mijn getrainde lichaam goed tot zijn recht komt. Geraffineerd onopvallend en toch duidelijk aanwezig.

Ik ben gewend aan de begerende blikken die mannen regelmatig op mij werpen en ik ben ook gewend aan de afgunst van hun vrouwen. Dezelfde jaloerse vrouwen moesten eens weten hoe mijn wereld er in werkelijkheid uitziet. Ik voel de aangename aanraking van de kasjmierwollen trui op mijn blote huid. Zoals altijd draag ik geen ondergoed onder mijn kleding. Ooit had ik die belofte gedaan aan Thomas, zodat hij mij in een oogwenk kon uitkleden en beminnen.

Hij werd wild van het idee dat ik altijd naakt was onder mijn kleding. Altijd klaar voor een vluggertje, in een toilet op de een of andere saaie cocktailparty. Een blik van hem vanaf de andere kant van de kamer was genoeg om mij op een nette manier te verontschuldigen van mijn gesprekspartner en de dichtstbijzijnde toiletgelegenheid op te zoeken, waar Thomas al ongeduldig met ogen vol wellust stond te wacht-

ten. Ik heb die gewoonte om rond te lopen zonder ondergoed aangehouden. Ben eraan gewend geraakt. Ook al is het lang geleden dat Thomas mij op een passionele manier heeft aangeraakt.

Ik neem achter het stuur plaats. Zet mijn Louis Vuitton-tas op de stoel naast mij, nadat ik mijn iPhone eruit heb gehaald. Ik kijk nog even naar de laatste berichten op WhatsApp. Onbenullige prietpraat van mijn golfclubvriendinnen vult het scherm. Hun leventjes draaien om bridge, kapper en golfafspraken. Om onnozele gesprekjes over de laatste roddels. Over de nieuwe auto van de buurvrouw en hun laatste aankopen en vakanties. Over botox en borstvergrotingen terwijl hun mannen in de tussentijd hun secretaresses neuken. Zo is het leven van mij en dat van mijn vriendinnen.

Met een druk op de knop open ik de garagedeuren. Voorzichtig rijd ik mijn auto naar buiten, in het voorbijrijden werp ik nog een blik op de Jaguar. Jammer dat Thomas er nooit meer in zal rijden. Het is zijn grootste trots. Een oldtimer, waar hij een vermogen in heeft gestopt. Altijd is er wel een onderdeel aan vervanging toe. Vaak heeft Thomas ergens langs de weg gestaan met motorpech. De auto is een bodemloze put, waar Thomas eindeloos geld in geworpen heeft. De Jaguar zal ik na gepaste tijd voor een mooi bedrag verkopen.

Ik rij de oprijlaan af, passeer de sensor en het elektrische hek opent zich. Ik kijk nog een keer in de spiegel naar de villa. Het witte gebouw ligt te stralen in de morgenzon. De terrassen gevuld met grote potten vol met kleurige bloemen. Dit alles omringd door een prachtig onderhouden gazon waarop onophoudelijk een maairobot onvermoeid zijn rondjes draait.

Een prachtig plaatje van de buitenkant. Maar ik weet wel

beter. De binnenkant ziet er heel anders uit. Meer als een rottende appel. Als ik straks terugkom dan zal mijn leven voorgoed veranderd zijn. Ik draai de auto de weg op, richting golfbaan. Een weg die ik blindelings kan rijden. Dit keer is het belangrijk dat ik mij precies houd aan mijn eigen routine. De golfles is gepland om elf uur, dat geeft mij nog even de tijd om rustig een kop koffie te drinken op het terras en een gesprekje aan te knopen met Fred, de gerant van het restaurant, die mij zoals gewoonlijk mijn espresso zal brengen. Ik zorg ervoor dat ik een zo normaal mogelijke indruk maak. Geen enkele blijk van nervositeit, zodat mijn gedrag als normaal beschouwd wordt. Ik wil nu vooral niet opvallen. Fred is een echte gerant en ook een echte nicht. Hij kent iedere roddel over zijn klantenkring. Hij houdt hun gedrag net zo nauwkeurig bij als hun openstaande rekeningen.

‘Ze dronk zoals altijd nog even een espresso, voordat ze de baan op ging. Ze was net zo rustig en vriendelijk als altijd. Ik heb werkelijk niets bijzonders aan haar gemerkt. Verschrikkelijk, wat er nu gebeurd is. De politie kwam hier op de club. En daar op het kantoortje hebben ze het haar verteld. Het verschrikkelijk nieuws. Ik kan het nog steeds niet geloven.’

Hij zal zijn hand samenzwerend voor zijn mond houden als hij op dramatische toon vervolgt: ‘Haar gehuil was tot in hole 18 te horen. Ik vind het zo erg voor haar. Ik hoop maar dat ze dit drama ooit te boven komt.’

Zijn woorden kan ik nu al bijna voorspellen. Zijn gezicht, waarop zijn ontzetting te lezen is, zie ik al voor mij. Fred geniet ervan om in het middelpunt van alle aandacht te staan. Hij zal zeker maandenlang gebruikmaken van het komende drama om alle aandacht op zichzelf te vestigen.

Het is rustig op de weg. Het tijdsschema zal ik makkelijk

kunnen aanhouden. Zelfs het kwartiertje speling voor een onverhoopte gebeurtenis, zoals een kleine file, zal ik niet nodig hebben. De tank van de auto is vol, zelfs de bandenspanning heb ik gisteren nog laten controleren. Ik werp een vluchtige blik in de achteruitkijkspiegel op het moment dat ik moet wachten voor een rood verkeerslicht en controleer nog een keer mijn uiterlijk. Mijn haren zijn samengebonden in een nonchalante staart. Mijn make-up is perfect, zoals altijd. Niemand heeft zo'n goede scholing gehad als ik. Niemand weet zo goed de sterke punten te accentueren en de zwakke te camoufleren. De kleur van mijn lippen is, net als de rest, heel decent. Het lijkt alsof ik nauwelijks make-up draag en dat is nu juist mijn geheim. Ik ben tevreden met wat ik zie. Er claxonneert iemand achter mij. Ik geef weer gas.

Als ik straks in huilen ga uitbarsten, dan zal mijn zorgvuldig aangebrachte mascara een zichtbaar spoor van tranen achterlaten op mijn wangen, als bewijs van mijn onmetelijke verdriet. Alles is tot in de puntjes gepland. Zelfs mijn hoeveelheid opgebrachte mascara. Ondertussen heb ik de golfbaan bereikt. Ik heb geluk en kan de Range bij de ingang parkeren. Ik pak mijn tas en stap uit de auto. Mijn golfclubs bewaar ik in een locker in de dameskleedkamer. Als ik de ingang van het clubhuis nader, zie ik Yvette op mij afkomen. Dat is goed, omdat ik mensen nodig heb die mij hier zien. Ik kijk op mijn horloge. 'Jeetje, nog niet eens tien uur. Ik ben veel te vroeg,' zeg ik tegen haar.

'Hé, Marie-Claire, zit jij ook in mijn flight? Dat wist ik helemaal niet. Beth heeft daar niets over gezegd. Maar ja, je kent haar. Altijd goed voor een verrassing.' Ze kijkt mij verwachtingsvol aan. Ik schud echter ontkennend mijn hoofd. Eigenlijk heb ik totaal geen zin in een conversatie met haar, maar ik mag op dit moment niet kieskeurig zijn.

‘Nee, ik heb alleen even een lesje genomen bij John. De afgelopen maand heb ik iedere donderdag een les van hem gehad. Van John leer ik veel. Hij werkt hard aan mijn slag. Daar kan nog steeds veel aan verbeterd worden.’ Ik glimlach verontschuldigend. Weet zeker dat mijn woorden in goede aarde vallen bij de gefrustreerde Yvette. Zij is onsportief en manipuleert de positie van haar zoekgeraakte balletjes, om zo haar handicap te verbeteren.

Vaak heb ik gezien dat ze op een onbewaakt moment een nieuwe golfbal uit haar zak pakt, neerknielt en het balletje daar neerlegt. Ze beweert daarna glashard dat het om dezelfde zoekgeraakte bal gaat die ze zo-even heeft geslagen en dat zij hem op die plek heeft teruggevonden. Terwijl in werkelijkheid haar bal ergens ver weg in het struikgewas verdwenen is. Dat scheelt namelijk enorm veel slagen. Golfspelers hebben vaak meerdere handicaps die echter niets met de sport zelf te maken hebben.

Ik zie de opluchting op haar gezicht. Ondertussen loop ik door naar de ingang, terwijl Yvette nog steeds kwebbelend naast mij blijft lopen. Mijn gedachten zijn niet bij het gesprek. Yvettes gebrabbel begint mij enorm te irriteren. Binnen aangekomen merk ik toch dat de zenuwen mij parten beginnen te spelen en ik probeer mijzelf te kalmeren. Ik ontvlucht Yvette door na een korte verontschuldiging naar het damestoilet te gaan. Als ik de deur open, zie ik tot mijn grote opluchting dat ik alleen ben. Ik loop naar de wasbak en laat ijskoud water over mijn polsen lopen. Terwijl ik daar sta krijg ik van het ene op het andere moment last van een enorme paniekaanval. Ik krijg nauwelijks adem en het koude zweet breekt mij uit. Ik denk dat ik flauw ga vallen.

Het zijn maar een paar seconden, maar die lijken wel een eeuwigheid te duren. Terwijl ik mijzelf probeer te kalme-

ren, vraag ik mij af of ik alles misschien moet afblazen. Kan ik het echt wel aan? Is het allemaal wel de moeite waard? Zo snel als de paniek en twijfel echter toeslaan, zijn ze ook weer verdwenen. Even later heb ik mijn kalmte weer teruggevonden. Ik droog mijn handen, verlaat het damestoilet en loop naar de drivingrange om mij warm te slaan. Het kalmeert mij om met een grote zwaai hard tegen de bal te slaan.

Na een half uurtje heb ik er genoeg van en besluit terug te keren naar het clubhuis. Het lukt mij gewoonweg niet om mijn gedachten erbij te houden. Ik loop direct door naar het nog lege terras, achtervolgd door een dribbelende Fred. Ik ben blijkbaar zijn eerste gast. De bar is allang geopend. De openingstijden van het clubhuis lopen synchroon met die van de drivingrange. Op mijn horloge kijkend registreer ik dat het precies half elf is.

2.

Vrijdag 12.30 uur

Mijn les zit erop. Ik zit weer op het terras en heb een glas droge witte wijn met oesters besteld. Ik kon mij nog steeds niet concentreren, hoe goed ik ook mijn best deed om naar John te luisteren. Zijn woorden waaiden weg voordat ze mij bereikten. Mijn hersenen zijn maar met één ding bezig. Ik wacht en wacht en wacht ... op het telefoontje dat nu ieder moment kan komen.

Mijn tas staat naast mij op een lege stoel. In de verte zie ik de dames van de flight van Yvette en ik zwaai naar hen, vanaf mijn veilige afstand op het terras. Hun wereld en de mijne ... zo ver van elkaar verwijderd. Ze moesten eens weten hoe ik in werkelijkheid over hen denk. Hoe ik mij dood verveel tijdens hun gekwebbel, terwijl ik ogenschijnlijk geïnteresseerd luister naar hun geneuzel over de belangeloze gebeurtenissen in hun gelimiteerde wereld. Hoe ik ze, diep in mijn hart, uitlach om hun domheid, hun kleinburgerlijkheid. Wie denken ze wel niet dat ze zijn. De dames van deze zogenaamde zelfontworpen high society van de kort gemaaide greens. Ik ben opgenomen in hun wereld, omdat ze denken dat ik tot hun soort behoor. Als ze eens wisten wie ik in werkelijkheid ben en waar ik vandaan kom, dan zouden ze mij vervloeken. Omdat ik op slinkse wijze, door mijn huwelijk, ben binnengedrongen in hun gesloten cirkel.

En dan gebeurt het. Mijn telefoon laat een geluid horen waarvan iedere toon als een mokerslag bij mijn hersenen naar binnen dringt. Een geluid dat het begin betekent van

een ander leven. Even krijg ik nauwelijks adem. Ik kijk op het scherm en zie tevens meerdere onbeantwoorde oproepen met het bekende nummer van mijn huistelefoon. Mijn hand trilt als ik ‘onbekend nummer’ zie staan in het scherm. Ik laat het toestel nog een paar keer overgaan – de laatste seconden van mijn oude leven, dat nu op het punt staat voorgoed te veranderen – voordat ik het gesprek aanneem. Het komende gesprek, dat mijn hele leven voorgoed op zijn kop gaat zetten.

Ik hoor mijn eigen stem mijn eigen naam zeggen en verbaas mijzelf over de rustige toon die ik erin aanbreng.

Ik heb plaatsgenomen op de achterbank van de Volvo, naast de oudere rechercheur die zich als Henk Veld heeft voorgesteld. Zijn jongere collega, ene Marcel Koopman, heeft achter het stuur plaatsgenomen. Mijn Range zal later door hun collega worden opgehaald. Ik ben nu niet in staat te rijden. Verder heb ik goed opgelet en hun namen direct opgeslagen toen zij zich aan mij voorstelden. Zij zullen de komende tijd een belangrijke rol gaan spelen en beslissingen maken die mijn leven kunnen bepalen. Vanaf het terras zag ik ze aan komen lopen in hun donkere kleding en ik wist gelijk dat zij het waren die mij, na hun telefonische aankondiging, het overlijdensbericht van mijn geliefde man persoonlijk kwamen brengen. Ze stopten even met een korte vraag bij Fred, die daarna een handgebaar in mijn richting maakte. Daarna liepen ze mijn kant op. Nadat ze zich hadden voorgesteld en zich ervan vergewist hadden dat ik werkelijk de juiste persoon ben, begeleiden ze mij tactvol naar een achterliggend kantoortje. Mijn hart ging als een razende tekeer in mijn keel. Ik had het gevoel dat het geklop te horen zou zijn voor iedereen. Ze lieten mij plaatsnemen alvorens Henk Veld zijn

stem schraapte. Hij deed erg zijn best om, in zorgvuldig gekozen woorden, mij op de hoogte te stellen van de geweldadige moord die er in mijn huis had plaatsgevonden.

De partner van het slachtoffer wordt altijd als eerste verdacht, dus mijn eerste reactie was heel belangrijk. Er wordt vanaf nu op mij gelet. Marcel Koopman hield mij nauwlettend in de gaten.

Duizend keer had ik mij afgevraagd of ik iets van verdriet zou voelen bij het horen van deze woorden. Een gevoel van liefde voor Thomas, medelijden misschien met zijn vroege dood, maar tot mijn eigen verbazing voelde ik alleen maar opluchting dat het moment nu eindelijk gekomen was. Eindelijk, hij is voorgoed uit mijn leven verdwenen. Er kwam een soort van dodelijke rust over mij heen. Als een deken die mij beschermde. Mijn concentratie was ineens volledig teruggekeerd.

Bij het horen van het verschrikkelijke bericht van de moord in mijn huis kreeg ik een complete breakdown. Tranen van ongeloof stroomden over mijn wangen, begeleid door lange uithalen, die door merg en been gingen van het nieuwsgierige personeel dat mij vanaf gepaste afstand gadesloeg. Ik dacht aan mijzelf, aan de afgelopen weken van ontrouw. Ik dacht aan mijn jeugd, aan mijn eigen beroerde leven. Dacht aan alles wat ik nu moest doorstaan en de tranen stroomden als vanzelf over mijn wangen. Ik dacht er ook aan dat dit helemaal niet had hoeven te gebeuren, als Thomas mij maar trouw was gebleven en van mij was blijven houden. Als hij mij niet had bedrogen, niet had mishandeld. Niet had bedreigd van mij te scheiden en mij in een financiële afgrond te storten. Had hij dat allemaal niet gedaan, dan was er niets gebeurd.

Ineens hoorde ik weer zijn boze stem, zijn aantijgingen,

en verdronk direct in een diepe poel van zelfmedelijden. Opeens kon ik mijzelf niet meer beheersen en al mijn opgekropte gevoelens van frustratie bundelden zich in een nieuwe tranenstroom, die niet te stoppen leek. Beide rechneren stonden minutenlang machteloos toe te kijken. Henk Veld pakte een beetje onbeholpen mijn hand. Fred bracht verlegen een glas water. Hij keek mij met grote bange ogen aan toen hij het voor mijn neus neerzette.

En nu zit ik naast Henk Veld, als een gebroken vrouw. Mijn make-up is uitgelopen en ik voel mij een wrak. Totaal uitgeput van mijn breakdown van zojuist. Maar tegelijkertijd ben ik ook een beetje trots op mijn voorstelling. Echt mijn best heb ik niet eens hoeven te doen. Het viel mij eigenlijk heel erg mee. Ik heb geleerd om mijn gevoelens de baas te zijn. Zelden verlies ik de controle over mijzelf. Soms vraag ik mij weleens af of ik eigenlijk nog wel in staat ben tot het houden van ... wat dat ook mag inhouden.

Ik bekijk de man naast mij onopvallend, maar hij voelt kennelijk mijn blik. Hij knikt mij in ieder geval bemoedigend toe. Ik schat hem rond de zestig jaar. Hij is eigenlijk best een knappe man voor zijn leeftijd. Een volle hardos, net iets te lang haar, wat hem een artistieke uitstraling geeft. Een paar rimpels, maar net niet genoeg om hem oud te laten lijken. Ongezien werp ik een blik op zijn handen en zie dat hij een trouwring draagt. Ik ben niet verwonderd.

Nu kijk ik weer voor mij. We zullen nu snel bij de villa aankomen en ik ben een beetje bang voor wat mij daar te wachten staat. Ik weet dat het lijk van Thomas nog in de villa ligt. Wat zal het met mij doen om hem zo te zien liggen, levenloos?

De Volvo draait de oprit van mijn huis op. Het hek staat al open. Daar zal Gerda, mijn huishoudelijke hulp, wel voor

gezorgd hebben. Gerda, de steun en toeverlaat van Thomas en mij. Al jarenlang bestiert ze onze huishouding. Haar eigen leven heeft ze op een zijspoor gezet. De oude maagd, haar leven lang in dienst van werkgevers. Zo vind je ze niet meer vandaag de dag. De banden maken een knerpend geluid op de kiezelstenen als de auto tot stilstand komt. Ik zie Gerda de voordeur openen. Ze staat op ons te wachten. Haar ogen zijn bloeddoorlopen van de tranen. Het moet een immense schok voor haar zijn dat haar baas vermoord is. Ze werkt al haar hele leven voor de familie. Eerst voor zijn ouders en na hun scheiding nam Thomas haar in dienst.

Ze valt huilend in mijn armen als ik uit de auto stap. Ik huil met haar mee.

‘O mevrouw, het is verschrikkelijk.’ In haar oude ogen zie ik oprecht verdriet en wanhoop. Tenminste iemand die oprecht treurt om mijn echtgenoot. ‘Een van de burens heeft schoten gehoord en de politie gebeld. Ik durf niet naar boven te gaan. Het is verschrikkelijk, een moordenaar is de villa binnengedrongen en ik was er niet om mijnheer te beschermen. Ik zat zoals altijd op vrijdagmorgen bij mijn fysio. Was ik vandaag maar thuisgebleven ...’

De rest van haar woorden kan ik niet meer verstaan. Haar gesnik overstemt nu alles. Ik sla mijn arm beschermend om haar oude lijf. Henk Veld kijkt toe hoe wij gezamenlijk naar binnen lopen en daar op hem wachten. Hij volgt ons gedwee, met Marcel Koopman in zijn kielzog. Overal zie ik rode linten en forensische rechercheurs in witte overalls rondlopen. Mijn huis lijkt door buitenaardse wezens te zijn overgenomen. Ik kijk Henk Veld hulpeloos aan. Marcel Koopman staat achter hem.

‘Het slachtoffer ligt boven. Hij is daar gedood,’ zegt Henk Veld.

Wij hebben gescheiden slaapkamers. Al vanaf het begin. Thomas was gewend om soms tot laat in de nacht door te werken, en wij besloten dat het net zo gemakkelijk zou zijn om gescheiden te slapen. De ouders van Thomas hadden vroeger ook ieder hun eigen slaapgedeelte. Thomas was niet anders gewend.

‘Kunt u nu mee naar boven gaan om het stoffelijk overschot te identificeren. Wij hebben nog geen officiële identificatie.’ Henk Veld kijkt mij aan met een iets beschaamde blik. Ik knik alleen maar. Het is wel goed om Thomas zo te zien. Dan dringt het waarschijnlijk pas echt tot mij door dat hij onherroepelijk dood is. Dan heb ik eindelijk definitief rust en hoef nooit meer bang te zijn. We lopen de trap op. Henk Veld naast mij. Hij is misschien bang dat ik flauw ga vallen. Hij pakt mij in ieder geval beschermend bij mijn arm. We lopen nu op de gang. Links is mijn slaapkamer en rechts, daartegenover, die van Thomas. Zijn deur staat open. Ik hoor geluiden uit zijn kamer. Er zullen daar ook forensische rechercheurs aanwezig zijn. Ineens voel mij onpasselijk worden. Ik kan niet tegen lijken, heb zelfs mijn ouders nooit dood gezien. Ik ben met dichtgeknepen ogen langs hun geopende kisten gelopen.

‘Ligt hij in zijn bed?’ vraag ik, al weet ik niet eens precies waarom ik dat wil weten. Misschien om iets beter voorbereid te zijn.

‘Nee, hij is in zijn badkamer doodgeschoten.’

‘Geschoten ... is hij doodgeschoten ...?’ Ik speel grote verwondering. Een belangrijk punt waar ik op geoefend heb. Ik ben heel alert. Mag nu geen fouten maken.

Henk Veld heeft mij ingelicht over zijn gewelddadige dood, maar verder geen enkel detail losgelaten. Ik loop nu zijn slaapkamer binnen, zie zijn opengeslagen dekbed. Zijn bed

is beslapen. In het hoofdkussen is nog een afdruk zichtbaar. Rechts is de badkamer. Ik loop door. Wil hem nu zien. Mijn ooit innig geliefde man, mijn hartstochtelijke minnaar, en nu mijn met evenveel passie gehate vijand. En dan zie ik hem liggen. Hij ligt languit op de koude tegels van de badkamervloer, met zijn blote voeten richting de deur. Ik kijk, maar ik geloof mijn ogen niet. Probeer opnieuw te kijken; mijn ogen registreren van alles, maar mijn hersenen kunnen de beelden niet verwerken.

Nu pak ik mijzelf bij mijn arm en om iets te voelen, knijp ik hard in mijn eigen vel. Ik voel de pijn van mijn eigen kneep en besef dat ik in de werkelijkheid leef. Ik kijk nog steeds naar het roerloze lichaam op de grond voor mij. Hij draagt zijn lichtblauwe blouse, die ik hem ooit gegeven heb omdat de kleur hem zo mooi stond, en een vale spijkerbroek. Door de blauwe stof zie ik een grote bloedplas op zijn bovenlijf. Er is bloed, zoveel bloed dat het tot op de witte marmeren tegels van de badkamervloer is gelopen en daar een grote vlek heeft gevormd. Ik zie de wijd geopende ogen, die in het niets staren. Ogen die in de loop van een pistool hebben gekeken en niet konden begrijpen waarom zijn leven hier en nu ten einde moest komen. Mijn hart slaat over.

Verdwaasd kijk ik naar de wilde bos zwarte krullen die zijn dode gezicht omhult. Die hem de jongensachtige uitstraling geeft waarop ik zo verliefd was geworden. En nu ligt hij hier op deze koude vloer, onherroepelijk morsdood. Hij zal mij nooit meer omhelzen, mij nooit meer liefhebben. Nooit meer lachen, nooit meer huilen, voor altijd koud en dood.

Begrijpen kan ik nog steeds niet wat ik nu zie. Mijn hersenen weigeren te accepteren wat mijn ogen waarnemen. Er ontstaat kortsluiting in mijn hoofd.

Dan hoor ik een harde gil. Een ongecontroleerd harde gil,

die mijn lichaam met geweld wil verlaten. Ik begrijp er helemaal niets van. Ineens weet ik niet meer wat waarheid is. Leef ik toch in een nachtmerrie? Is dit niet waar en word ik zo wakker?

Terwijl ik nog naar het lichaam op de koude vloer staar, voel ik dat mijn benen het nu begeven. Bloed trekt weg uit mijn hoofd. Het suist in mijn oren. Ik voel dat ik val ... in een diep zwart gat. Mijn hersenen gaan in een overlevingsmodus. Het is te zwaar, te ongelooflijk.

Ik val, maar registreer nog net de schreeuw van Gerda voordat ik mijn bewustzijn verlies.

‘Dat is Thomas helemaal niet.’